

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2019, č. j. 15 A 98/2015-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 5. 1. 2015, č. j. 346/15/DOP/VVa (dále jen „správní orgán I. stupně“), byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítnuty námitky žalobce proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů (ke dni 8. 7. 2014) a tento záznam byl potvrzen. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2109/DS/2015, JID: 87617/2015/KUUK/Zvo, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který jí rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 15 A 98/2015-39, vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu na základě kasační stížnosti žalovaného následně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23. Dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné,

neboť z rozsudku byl zřejmý rozpor v přístupu krajského soudu k otázce, zda lze bodový záznam řidiče založit jen na obsahu oznámení o uložení pokuty, tj. bez předložení odpovídajících pokutových bloků. Nejvyšší správní soud v souladu se svou judikaturou dospěl k závěru, že existence pokutového bloku či jeho kopie není podmínkou *sine qua non* pro provedení odpovídajícího bodového záznamu. Při provádění záznamu lze v závislosti na konkrétních okolnostech vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny všechny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok. Uložil tedy krajskému soudu, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda jsou oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 5. 2008 a 10. 6. 2008 dostatečně průkazná při zohlednění požadavků judikatury a pokud ano, zda výhrady žalobce k jejich obsahu lze považovat za dostačující k jejich zpochybnění (tj. jsou-li dostatečně konkrétní a podepřena důkazními návrhy).

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2019, č. j. 15 A 98/2015-59 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Předně odmítl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky, včetně námitek upozorňujících na odlišnou správní praxi jiného správního orgánu. Poukázal na rozdíly v předmětu řízení o přestupku a řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů, neboť při přezkumu námitek proti zaznamenání bodů může správní orgán nebo soud zkoumat pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. V řízení o námitkách není předmětem přezkumu samotný akt, na jehož základě byl záznam proveden (způsobilý podklad); pro něj platí presumpce správnosti. Dále krajský soud odmítl námitku porušení zásady legitimního očekávání. Uvedl, že skutečnost, že jiný správní orgán rozhodl v obdobných případech odlišně a v rozporu s aktuální a konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, nepředstavuje dostatečný důvod ke zrušení řádně odůvodněného rozhodnutí žalovaného. Pokud jde o námitku nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do registru řidičů stran vymezení místa spáchání přestupku a čitelnosti údajů v pokutovém bloku, krajský soud zdůraznil obecnost tvrzení žalobce a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k požadavkům na formulaci žalobních bodů.

[4] Krajský soud dále konstatoval, že žalobci byly v projednávané věci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 15. 5. 2008, 2. 6. 2008, 23. 6. 2008, 30. 4. 2009, 28. 5. 2010, 27. 8. 2010, 29. 3. 2011, 21. 11. 2011, 17. 9. 2013 a 8. 7. 2014. Po prostudování příslušných příkazů o uložení pokuty a pokutových bloků krajský soud uvedl, že v nich je, mimo dvou prvně jmenovaných, uveden stručný slovní popis přestupkového jednání žalobce (včetně místa a času jeho spáchání), údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu bylo porušeno a dle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován; obsahují též údaje o osobě pachatele přestupku. Údaje zaznamenané v pokutových blocích přitom odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení; zde krajský soud upozornil, že dle konstantní judikatury postačí v těchto případech i jen strohé vyjádření postihovaného skutku a odkaz na ustanovení zákona, které jím bylo porušeno.

[5] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, dle které oznámení o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem pro záznam bodů. Upozornil, že obě oznámení obsahovala obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok. Ty nebyly žalobcem účinně zpochybněny, neboť žalobce se omezil jen na tvrzení, že se v době spáchání přestupků nacházel na jiném místě, což nijak nerozvedl, ani nepodpořil důkazními návrhy. Za této situace předmětná oznámení mohla být dostatečným podkladem pro záznam bodů

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Pokud jde o samotný obsah kasační stížnosti, je nutno předeslat, že stěžovatel z větší části fakticky jen reprodukuje žalobní, respektive odvolací argumentaci,

případně konstatuje toliko pochybení krajského soudu, aniž by však polemizoval s odůvodněním napadeného rozsudku předestřením vlastní konkurující argumentace.

[7] Stěžovatel opětovně namítl, že žalovaný rozhodl v rozporu se zásadou legitimního očekávání a ignoroval ustálenou praxi správních orgánů, která dle něj plyne z minimálně tří doložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Ten se v obdobných případech zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení a dospěl k závěru, že jsou nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů. Žalovaný podle stěžovatele rozhodl odlišně než jiný správní orgán ve skutkově podobném případě, a svůj odklon od ustálené správní praxe, která je pro něj závazná, náležitě neodůvodnil a předložená rozhodnutí ignoroval. Takové pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud následně pochybil, pokud chybný názor žalovaného zcela převzal.

[8] Dále stěžovatel zopakoval, že v odvolání napadl jednotlivé podklady pro záznam bodů, které podle něj nejsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Citoval vybrané pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52, a v souvislosti s tím označil za nesprávný názor krajského soudu, že nebylo povinností správních orgánů vyžádat si jednotlivé pokutové bloky, neboť dostatečně konkrétně nepochybnil jejich způsobilost být podkladem pro záznam bodů. Stěžovatel má naopak za to, že dostatečně zpochybnil formální náležitosti a údaje zaznamenané v pokutových blocích, což je vylučuje jako způsobilý podklad pro zápis bodů. Tím podle něj nemůže být ani oznámení o spáchání přestupku, což nemůže změnit ani skartace předmětných pokutových bloků. Dále, poněkud protismyslně uvedl, že „*pokutový blok (úřední dokument) není způsobilým podkladem pro zápis bodů do bodového hodnocení. Takové námitky nelze přezkoumat jinak, než ověřením těchto informací v samotných pokutových blocích žalovaného*“.

[9] Žalovaný ve vyjádření k věci uvedl, že žalobce v kasační stížnosti pouze opakuje námitky uvedené již v žalobě. V podrobnostech odkázal na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění své předcházející kasační stížnosti s tím, že se s napadeným rozsudkem ztotožňuje a navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti s ohledem na to, že se jedná již o druhou kasační stížnost v téže věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. opakovaná kasační stížnost není přípustná, s výjimkou případů, kdy stěžovatel namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Nic takového stěžovatel netvrdí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nicméně dospěl k závěru, že s ohledem na účel citovaného ustanovení, kterým je zabránit, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval otázkami, ke kterým již v předchozím zrušujícím rozsudku v dané věci vyjádřil svůj závazný právní názor, nebude nepřipustná ani kasační stížnost proti druhému či dalšímu rozhodnutí krajského soudu, pokud Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost nebo jiné procesní pochybení. V takovém případě se totiž nemohl vyjádřit k meritu věci a nepřezkoumal rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Stejně tak je přípustná i opakovaná kasační stížnost napadající argumenty uvedené v rozhodnutí krajského soudu, které v předchozím řízení před kasačním

soudem nebyly napadeny (například protože první kasační stížnost podala druhá strana, pro kterou argumentace byla příznivá a neuplatní se tak ani § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine*).

[13] Protože v předchozím řízení Nejvyšší správní soud konstatoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a uložil mu v dalším řízení posoudit obsah oznámení o uložení pokuty a vyhodnotit výhrady žalobce k obsahu oznámení, je kasační stížnost v části směřující proti takovému posouzení a vyhodnocení přípustná (kasační soud vlastní hodnocení těchto otázek neprovedl). Kasační stížnost je přípustná i ve zbývající části, ve které žalobce namítá nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu ohledně porušení svého legitimního očekávání a nezpůsobilosti podkladů pro zápis bodů do registru řidičů.

[14] K uvedenému je nicméně nutné doplnit, že rozsudek krajského soudu je třeba s ohledem na užití dispoziční zásady v řízení ve správním soudnictví (až na výjimky uvedené v § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.) přezkoumávat v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížnostních námitek (...) nelze nahlédnout zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[15] V posuzované věci stěžovatel v převážné části kasační stížnosti fakticky pouze opakuje část své žalobní, respektive odvolací argumentace, již poukazoval na údajnou rozdílnost správní praxe v náhledu na (ne)existenci vad pokutových bloků, a dopadu těchto vad do provádění záznamů bodů v registru řidičů. Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vady řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] V další části kasační stížnosti pak stěžovatel bez dalšího namítá pochybení krajského soudu, spočívající v nesprávném posouzení (ne)způsobilosti užitých podkladů k provedení záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče. Pokud stěžovatel stížnostní námítka vznese toliko v obecné rovině a fakticky se omezí na pouhé vyjádření nesouhlasu se závěry krajského soudu, aniž by k nim uvedl též pádné protiargumenty, může zdejší soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 152/2016-24). K takto obecně formulované části kasační argumentace lze proto v intencích uvedeného taktéž pouze obecně konstatovat, že úvahy krajského soudu jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické, přičemž nechybí detailní rozbor a vypořádání žalobních námitek (nejen) stran způsobilosti konkrétních podkladů k provedení záznamu bodů do registru řidičů; jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu.

[17] Ke stejnému závěru je nutno dospět i v reakci na námítka stěžovatele o nesprávnosti názoru krajského soudu, že není povinností správních orgánů vyžádat si jednotlivé pokutové bloky, neboť je stěžovatel dostatečně konkrétně nezpochybnil. Stěžovatel v kasační stížnosti jen

zcela obecně odkázal na to, že v projednávané věci zpochybnil formální náležitosti a údaje zaznamenané v pokutovém bloku. Neuvedl však, v čem spatřuje opačné hodnocení krajského soudu nesprávným. Současně nelze přehlédnout, že stěžovatel argumentaci krajského soudu dezinterpretuje. Krajský soud neuvedl, že pro potřeby verifikace údajů uvedených v oznámení o spáchání přestupku není třeba opatřovat si příslušné pokutové bloky, na jejichž základě bylo oznámení vyhotoveno, nýbrž upozornil, že tyto pokutové bloky nebylo možné ve dvou případech pro jejich skartaci objektivně opatřit, a bylo proto nutné vycházet alespoň z obsahu těchto oznámení, nebude-li relevantně žalobcem jejich obsah zpochybněn. Vyložil současně, proč argumenty stěžovatele k takovému zpochybnění nemohly vést. Tento názor je nejen v souladu se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem tohoto soudu č. j. 1 As 353/2018-52, ze kterého se podává, že další důkazy pro rozhodování je nutné obstarat *v případě pochybností* o zaznamenaném skutkovém stavu a ne každá námitka je způsobilá takové pochybnosti vyvolat, ale i s právním názorem vysloveným v předcházejícím zrušujícím rozsudku tohoto soudu č. j. 3 As 298/2017-23, vydaným v nyní projednávané věci. Je vhodné stěžovateli připomenout, že zdejší soud zde připustil možnost vycházet v případě důkazní nouze (absence pokutových bloků) i ze záznamů o spáchání přestupku, obsahují-li všechny údaje potřebné pro identifikaci přestupku (včetně jeho právní klasifikace) i osoby pachatele, a nedojde-li současně k relevantnímu zpochybnění těchto údajů žalobcem. Nejvyšší správní soud tak krajský soud pro další průběh řízení zavázal, aby z tohoto pohledu posoudil, zda konkrétní oznámení o spáchání přestupku mohou pro potřeby prověření podmínek zápisu do bodového hodnocení řidičů obstat. Tomuto požadavku krajský soud dostal.

[18] Přisvědčit konečně nelze ani tvrzení stěžovatele, že soud rozhodující o žalobě *zcela převzal* chybný názor žalovaného, dle kterého při jeho rozhodování nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání, jakož i tvrzení, že se žalovaný vůbec nevyjádřil k tomu, z jakého důvodu se odklonil od ustálené rozhodovací praxe správních orgánů. *De facto* tedy stěžovatel namítá jak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, pro kterou měl krajský soud toto rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Pokud jde o rozhodnutí žalovaného, na str. 5 žalovaný výslovně konstatoval, že se správní orgán vypořádal se všemi námitkami stěžovatele „*proti záznamu 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řídičského průkazu dle zákona č. 361/2000 Sb. S právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který byl uveden v odvolání, se však odvolací orgán nezotožnil, ale vychází z judikátů Nejvyššího správního soudu.*“ Je tedy zřejmé, že žalovaný předmětnou námitku žalobce neopomenul, ale vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, již dal přednost před správní praxí (či spíše ojedinělým rozhodnutím) jiného správního orgánu. V napadeném rozsudku krajský soud k takto vymezenému porušení zásady legitimního očekávání zdůraznil, že uplatnění této zásady není bezbřehé, žalovaný své rozhodnutí řádně zdůvodnil a rozhodl v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí nemůže být, že jiný správní orgán rozhodl v obdobné věci jinak a to navíc v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů. Nelze tedy než konstatovat, že rozhodnutí žalovaného ani napadený rozsudek nestojí na apodiktickém převzetí argumentace z jiných rozhodnutí.

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jí zamítl.

[20] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu

v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu